

Det allmänna medborgerliga kravet på en rätt till arbetsplatsen är ej någon speciell företeelse för vårt land. I flera av våra närmaste grannländer har statsmakterna genom lagstiftning tillförsäkrat arbetstagarna en rätt till arbetsplatsen. Så har t. ex. skett i Norge så sent som i november 1956, i Tyskland 1951 och i Österrike 1947. Här om kan närmare hänvisas till den förutnämnda TCO-broschyren.

Enligt rådande uppfattning på arbetsmarknaden bör arbetsmarknadens organisationer söka avtalsvägen lösa uppkomna frågor. Så har också i viss utsträckning skett, t. ex. genom huvudavtalet. I den mån detta icke lyckas på ett sätt som för berörda grupper synes acceptabelt bör supplementära lagregler träda till. Man bör alltså undersöka i vilken utsträckning man kan i lag stadga ett uppsägningsskydd som motsvarar allmänna rättsmedvetandets krav men göra denna dispositiv i den mening att den kan sättas ur kraft genom reglering i kollektivavtalets form, därest arbetsmarknadsparterna så finner önskligt.

Med hänvisning till vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t begära att frågan om arbetstagares skydd mot obefogade uppsägningar måtte bli föremål för utredning samt förslag till lämpliga åtgärder framläggas.

Stockholm den 25 januari 1957

Stellan Arvidsson

Nr 412

Av herr **Wahrendorff**, om rätt för kommun att erhålla ersättning för kostnader vid släckning av brand på statlig egendom.

(Lika lydande med motion nr 336 i Första kammaren)

Stockholm den 26 januari 1957

Harry Wahrendorff